

נאוט עד האוצר לוי אשכול

בועידה השמינית של מפלגת

פועלי ארץ-ישראל

תל-אביב, יום ב' - 27.8.56

הסנים מאז הועידה האחרונה היו קובעות בבצוע המהפכה

בחי העם והארץ.

למעלה מ- 70 רבוא יהודים עולים חדשים מקצות העולם ומחוץ

70 גלויות עלו ארצה ואנו מונים כיום יחד עם לא-יהודים 1.8 מיליון

נפש וגולשים למאת האלף ה- 19.

גלויות שלמות ורבות חוסלו. חלק גדול הגיע ועלה

מארצות מפרות מבחינת ציביליזציה, חרבות וטכניקה. רובם של העולים

באו מחוסרי כל רכוש.

מתוך טעמים לאומיים ונמוקים של פטריוטיות כלל יהודית

וישראלית, ליווה העם בחפוצותיו את חלוציו לציון ואת המוני שבי

ציון באמצעים כספיים עצומים.

פנומנון היסטורי זה הוא אחד מפלאי מהפכת התחיה ונסיה.

המונים ויחידים רחוקים מרחק אלפי מיליון ממקום המעשה

ומנותקים לכאורה אלפי שנים מנשמת הענין, מטילים על עצמם מרצון

חרומת כסף גדולה ממושכת ומתמדת לבצוע הלום דורות אשר בלב ובתפילה.

3000 מיליון ל"י הוטקעו במשק מאז הקמת המדינה

הממשלה הצליחה לגייס ממקורות לאומיים ובין לאומיים

סכומים אדירים.

יש להניח שהוטקע עד עכשיו בארץ ביצירת נכסים ומשק

מאז הקמת המדינה סך 3000 מיליון ל"י (במחירי 1955) (אינו כולל הוצאות הצבא וקליטה ראשונית של העולים), ומהם 2000 מיליון גויסו ממקורות צבוריים ולאומיים.

הקרקע, המים, החשמל ויתר אז צרות הטבע - בידי העם העובד

חנועת העבודה החלוצית וההון הלאומי הניחו יסודות נרחבים

למשק ולכלכלה לאומית בהם אמצעי הייצור שייכים לעובד ולו גם כל ההנאה המוטגת מן השמוש בהם, ובעזרתם, באוצרות הטבע.

תחילה בעזרת הקה"ק ואחר-כך מידי צ.ה.ל. שהקמתו ופעולתו

מומנה ע"י אמצעים צבוריים ולאומיים, הועמדו 92% מכל שטחי אדמת ישראל לקנין עולם של העם.

האדמה, איפוא, תוכל רק להנות את עובדיה ולא תשמש

אוביקט לנצול ספסרי ולהתעשרות ספקולטיבית.

דין האדמה המולאמת חל גם על המים. וגם הם, אלה אשר

במעמקי האדמה ואלה אשר נגלים במעינות ונהרות וימים יעמדו לרשות
העובד.

באמצעים לאומיים ממלכתיים הוקמו מאות כפרים חקלאיים

לצורותיהם השונות.

בכפרים האלה רבבות משפחות עובדים המנהלים משקם על

יסודות שחוף מלא או חלקי והבנויים בעיקר על עבודת המתישב

ומשפחתו.

מאות אלפי נפש מהפרנסים מיגיע כפיהם ללא נצול אחרים

בהשחמשם באמצעי יצור שהורכשו להם ע"י האומה תוך תכנון מלא ומקיף.

גם החלק החקלאי שיושב על אדמתו הפרטית במושבות
הותיקות ובאיזור הפרדסנות משתייך בעקרו למשק הזעיר ומענינה
בנדון זה טבלה המראה הבעלות על שטחי הפרדס:

80.000 דונם פרדס נושא פרי שבידים פרטיות מתחלקים

לפי גודל:

<u>האחוז</u>	<u>מספר פרדסים</u>	<u>גודל פרדס</u>
15	660	עד 5 דונם
32	1450	עד 10 דונם
27	1210	עד 20 דונם
10	470	עד 30 דונם
8	350	מ- 30 עד 50
5	240	מ- 50 עד 100
3	120	מעל מאה

לאמור 74% של פרדסים נמצאים בידי בעלים זעירים.

המדינה והעם הרכישו להמוני עולים ולעובדים מחוטרי
אמצעים אשר התיצבו לרשות בנינה כמעט כל אמצעיה: בקרקע, במים,
בבתים ובנינים אחרים, במכונות וכלי מלאכה וכו'. לדיור ולשכון
בלבד הושקע סכום של קרוב ל-500 מיליון ל"י נוסף לאמצעי הדיור
הרבים שנשארו ריקים לאחר מלחמת השחרור.

הוקמו בארץ למעלה מ-440 ישובים חקלאיים חדשים בגליל
ובנגב, בשפלה ובהר וקרוב ל-35 אלף יחידות משק חדשות הוקמו
בארץ מאז הקמת המדינה. פי שנים ומעלה מאשר בכל תקופת ההתיישבות
בארץ מאז חיבת ציון ועד הקמת המדינה.
בוצרו ופותחו כל יתר המשקים הקודמים.

שטח האדמה המעובד גדל מ- 1.5 מיליון דונם בשנת
1949 ל- 3.6 מיליון דונם בשנת 1955 והשטח המושקע גדל פי 4, מרבע
מיליון דונם בשנת 1949 למיליון דונם שלחין השנה.

נעשתה מלאכה אדירה של גלוי מים תת-קרקעיים על-ידי
קדוחים, שוננו סדרי בראשית על-ידי הפניית נהרות ונעשו נסיונות
ראיניים באגירת מי-גשם בבריכות ואגמי ענק. מאות אלפי טון
פלדה ומלט נותכו לצנורות, עשרות אלפי ק"מ צנורות מים הונחו
באדמה להוביל מים מהמקורות אל השדות.

החקלאות, זו הותיקה, המפותחה וזו החדשה שהוקמה זה עתה החלה להניב פריה המבורך. החקלאות מספקת את כל החלב, הביצים, הירקות והפירות, הדגים והעופות וכ-1/3 בטר הבקר. ו-80% מהגרעינים למספוא וכ-15-20% מגרעיני חטה, 40% מחומר הגלם לייצור שמן, 80-90% מהכוחנה וככורי טלע סוכר. החקלאות שלנו מספקת כיום כ-70% מהמזון שאנו צורכים בארץ, נוסף על 40 מיליון דולר יצוא.

תנובה, היא ולא אחר, בבעלותה של ההסתדרות ושל היצרנים

בעצמם המטווקת התוצרת החקלאות העובדת והגיעה בשנת תשט"ו -

ל-77%	בשווק חלב
54%	בשווק ירקות ותפ"א
97.4%	בשווק דגים
63.2%	בשווק תוצרת הלול
70%	בשווק בטנים
73.3%	בשווק פירות
80%	בשווק כחנה
75%	בשווק סוכר

יתר החברות מטווקות גם הם תוצרת של חקלאים זעירים.

כל המטוקים האבוריים הללו אינן חשש של נצול, התעשרות

וספסרות נופל עליהם.

מפעלי הכח והמיט, מקורות הכוח בארץ, נמצאים בידי

המדינה או בבעלות צבורית והסחדרותית.

כמעט כל מחצבי ישראל, ממחצבי חמרי בנין ועד לכרית

נפט הם כיום או ברשות הממשלה או ברשות צבורית ובבעלות חברתית,

אשר מבסיונים מניעת התעשרות טפטריה ע"ח הכלל. הוא הדבר גם

לגבי מפעלי החרשת הגדולים הנשענים על גלם המחצבים הללו.

התפתחה התעשייה. הוקמו בתי ורוטת למאות המעבדים חמרי

גלם ארצי וחמרים המובאים מן החוץ במקצועות רבים שונים וחשובים

מתוצרת גומי עד לפלדה וברזל, מכימקליים ועד לקרמיקה, מטקסטיל

עד לעבוד עץ, נייר ופלסטיקה.

כשליש מהתעשייה בארץ נמצאת בידי צבוריות, של הסחדרות

ושל הקואופרטיבים ושל הממלכה.

תחבורה להסעת אדם, ולהובלת משא ביבשה, באויר ובים

על נמליהם, תחנותיהם ומתקניהם, הם בעיקר בבעלות הממשלה או

בבעלות קואופרטיבית של עובדי השרותים החשובים האלה.

בפעם הראשונה בדברי ימי העולם וישראל נגלה בפס ויש

לנו כיום ראשית בכורי הנפט יוצא חלציה של ארמת ישראל.

כמחצית הפועלים העוסקים בבניה ובעבודות צבוריות

מועסקים על-ידי הממשלה, העיריות והמוסדות הקבלניים על ההסתדרות.

שרותי החינוך, החל מגן-ילדים וגמור באוניברסיטה

וטכניון, שרותי הבריאות והאשפוז, בתי-חולים ומרפאות; שרותי

סעד ועזרה, בטוח בפני מחלה ולימי זקנה - כלן מרוכזות בידיים

ממלכתיות וצבוריות לשרות המוני החושבים, העולים והוותיקים.

85% מוהכנסה הלאומית בידי העובדים ובעלי הכנסות קטנות

כ-60% מההכנסה הלאומית בשנת 1955 באה מהסקטור הצבורי

והשתופי לפי החלוקה הבאה:

<u>אחוז על הסקטור הצבורי והשתופי</u>	<u>במחירים נוספים במליוני ל"י</u>	<u>ע נ ף</u>
75%	219	1. חקלאות
30%	417	2. חרושת מכרות ומלאכה
98%	33	3. חשמל ומים
55%	109	4. בניה ועבודות צבוריות
80%	128	5. החבורה
35%	398	6. מסחר, בנקאות וכספים
<u>100%</u>	<u>397</u>	7. ממשלה, רשויות מקומיות ומוסדות צבור
60%	1701	ט"ה
=====	=====	

540 אלף מועסקים יהודים מתחלקים כדלקמן:

<u>באלפים</u>	<u>באוזים</u>	
162,2	30	שכירים בממשלה ומוסדות צבור
<u>182,9</u>	<u>33,9</u>	שכירים במפעלים פרטיים
345,1	63,9	ס"ה שכירים
48,8	4,0	חברי קבוצים
26,8	5,0	בני משפחה העובדים ללא תמורה
<u>119,3</u>	<u>22,1</u>	עצמאיים כולל מושבים וקואופרטיבים
540,0	100,0	

מתוך זה כמחצית עוסק בחקלאות, דיג, בניה, חשמל, מים וע"צ.

רק כ- 40 אלף במסחר וחיווך, כולל טוחרים זעירים וחנוכים קטנים, רוכלים וקיוסקאיים וכו'.

ועוד כדאי לדעת שכתוצאה מן הסטרוקטורה של הכלכלה והמשק הלאומי הרי מתוך ס"ה הכנסה לאומית באותה שנה בסך 1700 - מיליון ל"י - 1000 מיליונים ל"י נחשבים כהכנסות השכירים.

מתוך 700 מיליון ל"י הכנסות העצמאיים - 80% - 70 הן

של בעלי הכנסות קטנות, כגון הקבוצים, המושבים, הקואופרטיבים
ובעלי מלאכה זעירים ואחרים, ורק כ-20-30% מה-700 מיליון לירות
נכנסים לידי עצמאיים בעלי הכנסות יותר גדולות.

ובכן, איפוא, 85% - 80 מכל ההכנסה הלאומית היא בידי

שכירים ועצמאיים - בעלי הכנסות קטנות.

הודות לפיתוח התעשייה והמלאכה, החקלאות והמחצבים,

הגענו לידי כך שלמעלה מ-3/4 התצרוכת שלנו נוצרת בארץ ממקורותיה,
גלמיה ומגלם מובא ופחוח מ-25% באה ממקורות יבוא.

עלטה רמת החיים בארץ

ההכנסה הלאומית הריאלית למפרנס עלתה ב-6 שנים אלו

ב-17%.

עלטה, איפוא, רמת חייהם של כל התושבים בארץ.

עלתה פי כמה רמת החיים של העולים החדשים שבאו
מארצות המזרח, עלתה רמת חייהם של השכירים בארץ וכן עלתה רמת
חייהם של כל החוגים העצמאיים בקיבוץ ובמושב, בקואופרציה והן של
אלה העוסקים במסחר ובשרותים.

ובהסתמך על עדותה של ההסתדרות, הרי לפי א. בקר:

"פועל תעשייה היה מקבל בראשית 1948 שכר חדשי

ממוצע של 39 לירות, ואילו כיום מגיע שכר זה ל-205 לירות.

משמע עליה פי חמשה ומעלה. באותו פרק זמן עלה אינדקס יוקר המחיר

א-275 נקודות ל-866 (לפי הבסיס הקודם ושילוב עם החדש), משמע

שהעליה במדד ההתיקרות היחה רק פי שלושה. כיצד להסביר עליית

השכר מעל למדד ההתיקרות, אם לא בהעלאות שכר היסוד שניתנו בשנים

1948-1952... זאת ועוד, אין גם להחעלם מן העובד, שרבבות פועלים

העלו שכרם ב-24% בממוצע מעל התעריף ע"י שיטת השכר הצמוד לתפוקה".

ואם נוסיף לכך את עליות השכר בשנים 1955/56, הרי
ללא כל ספק שופר מצבו ומעמדו של הפועל השכיר במדינה.

אוסף ואומר: שופר מעל יכולתם של המשק והכלכלה

הארצית.

התקדמות רבה הלה גם בשפור הזכויות הסוציאליות של

הפועל.

לפי עדותו של א. בקר, הרי:

"בשנת 1948 הסתכמו התשלומים הסוציאליים של פועל

חעשיה ב-16% משכרו, ואילו בראשית 1955 הגענו למוצע של 30%,
גידול של 90%. קרן הביטוח של פועלי הבנין היתה גובה 11% מן השכר,
ואילו כיום היא גובה 20½%. עובדים זמניים בתעשיה, בחקלאות,
בפקידות היו חסרים זכויות סוציאליות בכלל, ואילו במשך הזמן
הקימו את קרנות הביטוח שלהם ומגיעים ל-12%-13% מן השכר. רק למוחר
יהיה להדגיש את חשיבותו של השכר העקיף הזה בהגדלת שכרו הממשי
של הפועל".

ואני מוסיף ואומר:

בינתיים חלה התקדמות והתפתחות נוספת בשטח זכויות

סוציאליות ולא אטעה הרבה אם אגיד שהיא נעה כיום כ-40%-35
מהשכר וישנם שכירים במקומות עבודה רבים המקבלים אף 50 ויותר מהוון
זכויות ותשלומים סוציאליים.

הונח, איפוא, יסוד למשק וכלכלה של עם עובד אשר יחד

עם ממטלתו ומוסדותיו הצבוריים חולשים על אזרות הטבע ועל חלק
גדול של אמצעי היצור. חלק מכריע מן העובדים עובד במפעליו העצמיים
או במפעלים צבוריים, ממלכתיים וקואופרטיביים. אין הם אוביקט לנצולו
של הזולת.

השכר הניתן עבור העבודה וההכנסה של העצמאים מאפשר

לרוב האוכלוסייה ויודגש לרוב מכריע ספוק מצרכים רבים המצויים
בשפע: מזון, לבוש, כלי-בית וריהוט; ואף שעשועים לא יחסרו. והממשלה
מספקת ומשרתת הצבור בשירותי חנוך, בריאות, בטחון, תרבות ושירותים
סוציאליים אחרים.

על-אף טרוניות ותלונות, יודעים המוני החושבים בארץ
שמבחינה כלכלית הגיעו רבים רבים לרוחה ולרמת חייהם גבוהה מכל
שהיה בעבר.

קול ה"חור" חלף, עבר מארצנו

חברים!

במאבק ומאמץ עלינו על רמה נשאה. טרשרת הישגים
פיננסיים, משקיים, ארגוניים, חנוכיים, בטחוניים וחרבותיים מאחורנו.

השנים שמאחורנו לחמו וקלטו, בנו וחרטו, זרעו ונטעו,
פיתחו חרושת ומלאכה, חפרו וחצבו מים ומינרלים וכו', הן הכינו
מזון לאכול, בגד ללבוש ובית לדור להמונים גדולים. נאבקנו,
שרינו ויכולנו. הגענו ממחסור לשפע. מפקוח וקיצוב, לשבע ובחירה
חפשית, קול ה"חור" חלף ועבר מן הארץ. השגנו יציבות יחסית במטבע,
במחירים ובכלכלה.

לכאורה הכל אתא שפיר. ומדוע תלוג אותנו דאגה רבה
בעבודתנו ולמה תכרסם החרדה בלב? הן יכולנו לשקוט על השמרים
לשקוד על המלאכה ולשוש על החוצאות.

לבאות ולימים הבאים היא הזאגה הכבדה, חברי וידידי.

מחוץ למעגל

הבה ואסביר:

בסקרי את העבר הקרוב והישגיו קבעתי כי רוב האוכלוסיה

הגיע לחיי רוחה.

הדגשתי ואמרתי רוב ואת תרצו רוב מכריע. אולם, יש

מיעוט ניכר אשר לעינינו ובתוכנו חי חיי מחסור ודחק.

אין הוא נקלט למעגלי העבודה היוצרת, אין הוא שותף

לשמחת היצירה ואין לו ספוק לא חמרי ולא רווחני מחעסוקת הדחק

שלו מספר ימים מוגבל לשבוע.

חוג זה המונה 12-15 אלף מחפשי עבודה הוא למעשה

יותר רחב, ומקיף בודאי 20-30 אלף בתי אב.

נוסף לרבבות מקופחים אלה הרי אנו לוחמים ונאבקים

על עליה וקליטת רבבות עולים חדשים. מדי שנה מתוספים כשתי

רבבות בנים ובנות אצירות המחפשים סדן לפעולה, עבודה ויצירה.

80-100 אלף נפש בממוצע, אם לא למעלה מזה, יתוספו מדי שנה מתוך

העליה והרבוי הטבעי שלנו.

בסה ואיך נאחז את מפרנסיהם, מה תהי מנת חלקם ביצור

ובספוק מעבודתם, ומה תהי רמה שכרם וחייהם הם? מה צפוי להם?

בניה ויצירה? או עבודת דחק שחשחלט מקפת הממשלה כל עוד יהיה לה?

מאידך, אחוז העסוקים בעבודה יצרנית, בחקלאות ובתעשיה

מגיע רק ל-38% בלבד. בהשוואה לארצות אחרות הוא קטן מאוד. כמו-

כן קטן עדיין גם אחוז המפרנסים בכלל בהשוואה למפרנסים הפוטנציאליים.

רוצה לאמר שלעומת צרכנים רבים קטן מספרם של יוצרי

נכסים ושירותים חיוניים וחשובים.

אחוז ניכר של מפרנסים ועוסקים מתבזבז ואובד לנו

כיוצרים, באשר הם עוסקים בשירותים ומשלוחי יד בלתי נחוצים

ולעתים גם מזיקים.

וכל זה בזמן שבת-החרושת אינם מנוצלים במלואם.

בחנאים כלכליים מתאימים אפשר היה להפעילם במלוא

הפוקתם ולהעסיק אלפים רבים נוספים של עובדים בעבודה וביצור

מועיל.

ולמה באמת, חבריט, איננו מרחיבים את היצור התעשייתי?

למה איננו מנצלים את הפוטנציאל התעשייתי שלנו ולמה בכלל לא

נרחיבנו? התשובה היא: אין לנו כיום שוק לממכר תוצרתנו התעשייתית.

לקראת לב עני בפיתוח הארץ

מעשיחנו עברה עד עכשיו בעקר לשוק המקומי.

בעצם, הבאנו, עם קבוץ הגלויות, את השוק החיצוני
למוצרנו, לפני הארץ, ושחררנו עד עכשיו מעשיחנו וחקלאותנו
מדאגת החפוש אחרי שוקי חוץ.

בחלק מטבע הזר אשר גיטנו לצרכי פתוח וקליטה, היינו
רוכשים עד עכשיו חמר גלם הדרוש לתעשייה לספק צריכתנו השוטפת,
נוסף לחמרים שהשקענו בנכסי צאן ברזל של פתוח. וסברה היא כי
תמורת חלק הדולרים שהשתמשנו לרכישת חמרים לתעשיית הצריכה השוטפת,
לה החזרנו ולא יצרנו כל נכסי פתוח. לאמור, אכלנו, פשוטו
כמשמעו, עשרות מיליוני דולרים כדי לקיים רמת החיים בגובה שלה
הקיים, דבר שחייב להדאיגנו מאוד.

באותה מידה מדאיג ומחריד חוסר הבטחון בהתמדת הזרימה
ויכולת הגיוס של מאות מיליוני דולרים לרכישת חמרי הגלם בכלל.

ובאין חמר גלם מהחוץ תמורת מטבע זר שעלול לא להיות -

אין תעשיה, ובאין תעשיה ובאין חקלאות - אין תעסוקה יוצרת ומכובדת, ובהעדרם אין שכר ואין רמת שכר ואין רמת חיים ויש מחסור ויש עוני מנוון ויש רעב או חצי רעב למבוגרים ולילדים.

והרי רבותי, לא פסקו חלילה בעולם חמרי גלם, טכונות ושירותים הכרחיים לנו. הם קיימים, ואפשר להשיגם גם באין דולרים זורמים מן החוץ כתרומה או כהלוואה.

אפשר להשיגם תמורת עמל, עבודה וזעה, כשרון, שכל וחריצות כאשר הם מתגלמים במוצרים ושירותים מסוימים. במלים אחרות, אפשר להשיג וליבא חמרים נחוצים תמורת יצוא פרי עבודתנו.

הכרחי יצוא: - מן הגורן ומן היקב, מן החרושת ומן

הסדנא, כמו גם משירותי תירות והובלה באויר ובים.

וכאן חברים, הגענו לנקודה.

לאחר שלמדנו, בתקופה האחרונה, והרחבנו היצור ולאחר

שספקנו עד עכשיו בעיקר את תוצרתנו, אנו נכנסים לשלב שני של

פיתוח הארץ, לתקופה שסימנה וצויה שלה הוא היצוא.

יצוא לשם יבוא החסר לנו.

תלות ביבוא ובמספי הרוץ

כאמור, אנו מיבאים כיום חמרים המורה מטבע זר במזומנים.

ואנו מביאים אותם בסך של 250 מיליון דולר בכדי לקיים עצמנו ורמת היינו ושירותנו הנוכחיים,

דלק ב- 40 מיליון דולר

15	מיליון דולר	חיטה ב-
"	"	חמר גלם ליצר שמן
"	"	בשר ודגים
3.5	"	סוכר
"	"	חמאה וגבינה מעודפים
8	"	קפה ותה וחמרי גלם
"	"	לתעשית מזון
5.5	"	הובלת חמרי מזון
7.6	"	

53.5	מיליון דולר	ס"ה מזון
"	"	חמרי גלם לתעשייה
"	"	חמרי גלם להקלות
"	"	חלקי הלוף
"	"	רפואות וספריט
"	"	ושרותים (הכוללים רכישת נשק בקצב רגיל, הוצאות החזקת ציירות בחו"ל, תשלום רבית עבור החובות וכו')
7	"	
17.5	"	
14	"	
32.5	"	
<u>82</u>	"	

נוסף לזה אנו מביאים מזון לשוק המקביל

6.5	מיליון דולר	בשר ושמן מעודפים אמריקאיים שלא בדולרים
"	"	סוכר, אורז, בשר בקופסאות, קפה, תה, קקאו לשוקולד
3.5	"	פירות מיובשים ונס קפה
"	"	ע"י חב' עמיזון
1.5	"	חמר גלם למקררים
0.7	"	
12.2	מיליון דולר	ס"ה
<u>250</u>	מיליון דולר	ס"ה

חברים, רק הדולרים השאולים הללו מקימים ההכנסה

הלאומית הקיימת שלנו.

בלעדיהם לא נקיים רמת היצור והתעסוקה בתעשייה ובחקלאות.

שרוחיים רבים הנראים כחיוניים יעלמו וסופנו לרדת ברמת חיינו

לדרגא נמוכה.

ולו נפסק חלילה היום זרם הדולרים - דולרי החלוח

שלנו באחרים, או חלק מהם - ובחלק, זה בודאי יכול לקרות -

יקיץ הקץ לרמת החיים ולרמת התעסוקה הקיימת.

כאל עוזר נפל עוזר.

אתם אבות הישוב ואבות התנועה ומליחיה שימו אל לבבכם

הדבר! ודעו כי על חשבון 250 מיליון הדולרים השאולים הללו

אנו עצמנו מיצרים ומשתכרים רק 70 מיליון דולר - שהם הערך המוסף -

תמורה בעד עבודתנו - מסך כל היצוא של 150 מיליון דולר לערך.

איננו בני התחרות בשוקי העולם

ולמה איננו מיצאים יותר? למה איננו מוכרים יותר

מפרי עבודתנו לשוקי חוץ?

איננו מוכרים יותר בעקב בגלל שאיננו בני התחרות

עם אחרים, מנוסים וותיקים מאתנו, בשדה הקרב של כבוש שווקים.

בהופיענו רק עכשיו לשוק, אנו חייבים להיות זולים

יותר ובכל אופן לא יותר יקרים. ובעובדה אנו יקרים יותר. ואנו

יקרים יותר, מפני שהוצאות הייצור של כל יחידה עולות לנו יותר.

הרבה שותפים ליצירת המוצר וכלם חייבים לפעול ולעשות

להורדת הוצאות הייצור, אחרת אין תקווה ליצוא רווח ואין פתרון לבעיותנו

הכלכלית.

הדבר חל על התעשיין, על ההנהלה ועל העובדים, כמו גם

על המובילים ועל השוקים וכו'...

מניעת רוחים מופקעים

ידעתי, שיש התעשרות קלה בארץ.

ידעתי, שיש השתמטות מנשיאה בעול חובות פטריוטיים.

יש ניצול קוניוונקטורלי במשק בלתי-יציב.

נכון, שגם תעשיינים העובדים בעיקר לשוק המקומי

הרויחו בזמנים מסוימים - הון הפרזה.

כל אלה גם יוצרים אטמוספירה של בזבז והוללות שגינה

הולמת הווי חיים למדינה וכלכלה צעירים הנאבקים עדיין על קיומם,

אולם, לא מפי מעטים אלה נחיה ולא כמנהגם ננהג!

רוח מסוים והוגן מחויב המציאות הוא. הכרחי רוח

המביא לאקומולציה מסוימת של הון לשם חדוש והרחבת מפעלים ולשם

הגברת הפתוח לפחות לארכי הגדול הטבעי של האוכלוסייה.

אין זכות לאכול את פירות ההון וההשקעה מבלי להבטיח

את הרחבת המפעל והמשך פתוחו.

בודאי, יש לחוקק חוקי קרטלים ואנטי-מונופוליים

למנוע בזק ונצול מופרז.

בודאי יוחק חוק נגד רבית נושכת, ונעזר בו למניעת

הפרענות הזאת.

יתכן שיתגלו עוד אמצעים למניעת נצול ספטרי בלתי הוגן

במידה שישנו. הולט, בל נשלה נפשנו לחשוב כי מכאן בלבד תאמת

הישועה.

ובעוד שאינני מפחית מערכם וממקומם שנוחני העבודה

ומנהליה, רוחיהם והוצאותיהם הופסים בקביעת המחיר והוצאות היצור,

נזכור שמטק הארץ נבנה במידה גדולה ברשות המדינה וברשות העובדים

בעצמם: בחקלאות, בחבורה, בתעשייה ובמלאכה, בחשמל, במיט,

במחצבים וכן בכל השירותים האבוריים והממלכתיים - ואלה הלא

עסקיהם שקופים. אין הטענה של רווחים מופרזים או התעשרות ספטרית

הולמת ונוגעת להם. והאט מפעליהם ויצורם של הללו שאינם מספטרים

ומנצלים יכול להתחרות בשוקי עולם בלי סובסידיה גדלה והולכת?

העבודה גורם שכריע במחיר המוצר

והובתי להגיד בפורום זה, דוקא, שגורם העבודה ויתם
השכר למדת התפוקה, משקלם מן המכריעים בקביעת מחיר הייצור,
וע"כ גם מן המכריעים בכשר התחרות בשוקי חו"ל.

טוענים: "אחד העבודה ביצוא המוצר הוא קטן מאוד, רק
20-30 אחוז ולכן אין עליה בשכר עבודה ובתוספת יוקר יכולה להשפיע
הרבה על המחיר של המוצר הסופי". אין טעות חמורה יותר.

הוצאות יצור ליחידה מוגמרת הן בדרך כלל קומפוזיציה
של כמה טפולים ופרוצסים ולעמים במקומות עבודה טונים. יחידת היצור
המוגמרת היא פרי אקומולציה של כל הטפולים והפרוצסים במרט נע
של היצור. ובכלם - אלמנט העבודה ושכר חופשים מקום חשוב.

העבודה מתחילה מן האניה בצי שלנו והיא נמל בפריקת חומר
הגלם. היא בחבורה ובהובלה לביהח"ר ומביה"ח, היא בכרית חמר
הגלם בארץ, בחשמל שבו משתמש המפעל, במים במפעלי התקונים, במוסכים
וכו'.

מרכז פלק חשב את אחוז שכר העבודה מן הערך המוסף

בתעשיות מסוימות ומצא: -

<u>התעשייה</u>	<u>שכר העבודה מן הערך המוסף (בהוצאות היצור)</u>
מזון	72.3
נייר ודפוס	76.4
הלבשה והנעלה	58.5
מלט ומחצבים	79.5
כימיקליים	62.0

אנו "רוכלים" עתידנו

נטוש אצלנו ויכוח על תוספת היוקר; ולא היא - לא בתוספת היוקר דוקא העניין ולא בזה קא פליגי. בהוצאות היצור הגבוהות האסון. ביוקר הנגרם על-ידן ובחוסר היציבות במשק ובכלכלה - המכשלה.

אני מצדי מוותר מראש על כל נומנקלטורה ועל טרמינולוגיה. לדידי יקרא כל השכר תוספת יוקר או כל שט אחר - לא בשם העיקר.

אני מסכים מראש לכל שכר, אם רק לתפוקה יתאים.

הבו לנו יצור מוזל, - כי רק אז חיים אנו.

קרובים היינו אשתקד ליציבות במחירים, בטער, במטבע

וקרובים ליציבות בשוק ובמשק.

מקוים היינו שע"י שפורים בהליכי העבודה וע"י הגברת

פריונה והגדלת תפוקתה, תורחב יכולת השווק והמכירה לחוץ ואתם

יחד הייצור שיאפשר תעטוקה יוצרת מלאה.

בעזרת פתוח החקלאות הותיקה והחדשה יכולנו לקוות

לקביעות במחירי התוצרת ואולי גם להוזלתה.

וכאן קפץ עלינו רובזה של חוספת השכר הכללית ללא

חוספת תפוקה וללא קמוץ במנגנון הייצור והשירותים וזעזע מחדש

את כל הבניין.

כל תוספת שכר ללא תוספת מהאימה ביצור נכסים ומוצרים
סופה המוכרה לגרור יוקר חדש. יוקר חדש עלול לדרוש תוספת שכר
וחוזר חלילה, וסוף הדבר אשליה, צרור נקוב, אינפלציה במחירים,
סגירת שוקי הון וצמצום שוקי פנים, צמצום יצור ורבוי אבטלה.

מעמסת השלום נבוב של 150 מיליון ל"י אם תועמס על
שכמי המשק ע"י התוספות השונות במשך השנה ללא תפוקה מוגדלת
בחמורתו עשויה לערער היסגיי היציבות.

ואם גבו של המשק אמנם לא ישבר, הרי זה בזכות
החמיכה בכספים שנועדו תחילה לפחוח ולבנין. התכופף הגב ומי
יודע הקש לשבירתו.

ידוע נדע כי אנו אוכלים עתידנו הקרוב ועתיד
הדור הבא.

הנה, על-ידי ייקור הבניה בגלל העלאת שכר יסוד
ותשלומים סוציאליים נוספים וע"י תוספת יוקר שנגרמת גם ע"י
תוספת שכר היסוד, יעלה המחיר באחוזים ניכרים.

הממשלה והסוכנות בונים בעד עשרות מיליונים ל"י
בתים לעולים, ליוצאי סכונות עוני ולשכבות עמלות אחרות.

ברור הוא שהעלאת השכר וההתיקרות מקצרות ביכולת

הבניה.

ההתיקרות אכלה חלק מהבתים, החילה אולי בטסח הבית
ובטיבו ולבסוף גם במספר.

רבות נפטות נסארות חרפים נוספים בבדוניהם
ופחוניהם באשר העלינו שכר ומחיר לכלם ולכל. רזולוציות,
הביעות ומסאלות חסודות אינן מקימות בנינים. בתים פשוט לא
נבנו והנפגעים, הנם כמובן יושבי מסכנות העוני והבדון.

הוא הדבר בהתיטבות הצעירה החדשה. לולא העלאת
שכר ובעקבותיו העלאת מחירים היינו יכולים להזרים עוד מיליונים
להשלמת ביטוסס ופיתוחם של היטובים החדשים.

הקדמת ביטוסס היחה מאפסרת יצור מוגבר של תוצרת

חקלאית והוזלתה.

אנו פשוט אכלנו ע"י סכר והוטפת סכר מיליונים

נוספים ורבים מתקציב הפיתוח.

וכאשר הקטננו בהכרח בנין והקטננו בהכרח פיתוח

בגלל הקטנה ערכם הריאלי של תקציבי הפיתוח, אנו גורמים

להגדלת האבטלה.

וכאשר אנו מיקרים מוצרי התעשייה בגלל אותה הסיבה

של העלאת הסכר והרוח הנומינליים, אנו כורתים ענפים עליהם

אנו רוצים ליטב ולבסס היצוא טרק בהתרחבותו יש תקווה ופתרון

לתעסוקה יוצרת מלאה.

שכר צמוד לתפוקה

לא שמענו עוררין על ההנחה כי עתידנו הכלכלי ביצוא.

גם לא שמענו עוררין כי היצוא מחייב וחובע יצור מוזל.

כל מי שיודע דרך ריאלית להטגת המטרה ומסתירה מפנינו

אח נפש המפעל הוא קובע. כל מי שיודע דרך ממסית ליעול מהיר

של המפעלים, לצמצום במנגנון, באדמיניסטרציה ובעבודה המביאים

להוזלה, - יקום ויגלנה.

וכל מי שיודע דרך להגדלה מידית של התפוקה תמורת הסכר
הקיים ובדרך זו להביא הוזלה לעולמנו יגלה לנו הסוד ונדעהו גם
אנו.

אני, אין אני מאמין כי בהטפה גרידא תעלה התפוקה
בהמונים. ללא הכרח חיים וללא הצמדת הסכר על כל חלקיו ותנאיו
לתפוקה בצורה כל שהיא לא יקום הדבר. יותר סכר יקבל אדם שיעשה
מאמץ ליצור יותר.

במצבנו היום דומה בהרבה מדיניות הסכר והתפוקה
למדיניות הקוסט-פלוס.

בטיסה הקיימת אין כל הכרח במאמצים. הסכר ותוספות
היוקר וכל יתר התוספות, הפרמיות, הזכויות הסוציאליות מחקימות
באופן אבטומטי.

הטטה נפסדת ולא תקדם אותנו.

הכרחיה תלוח מסוימת לבין הסכר והתפוקה מחוץ אולי
למינימום קטן וראשון של הסכר.

ואף גם זאת. לנו לא נחן להסתתר מאחורי גבם של
"מתעטרים" מדומים ולטעון, טבעם, התעטיה מעטירה בעליה ומסוגלת
ללחום מלחמתה בטוקי חוץ ופנים.

איננו רק פועלים המוכרים טריריהם ואנרגיה שלהם

לאחרים.

הננו בעצמנו בעלי מסק בחקלאות, בתעסיה, במלאכה

בבנין ובחבורה.

בכל אלה חלקנו רב לנו ואנו יודעים הנפתולים אשר

מחפתלים מפעלנו במאבק על קיומם.

הכרחית - מדיניות ייצור וייצוא

חברים, נראה לי כי בצד ועל יד מדיניות הסכר והעבודה

שתנועתנו נאבקה עליה אנו חייבים גם במדיניות הייצור, היצוא

והטווק.

השתדלתי להסביר ולהוכיח שתנועתנו, ברצון הגורל, איננה

רק תנועה עובדים המוכרים טריריהם וכחם לאחרים.

ברשותנו וברשות המדינה, חלקים עצומים ומכריעים מנכסי

צאן הברזל הכלכליים של המדינה ומאמצעי היצור, הדיור והתחבורה

ולה.

בידי המדינה, ההסתדרות ובידי גושים קיבוציים

התיסבותיים ארציים קיימים החקלאות ומפעלי חרוטת ומלאכה רבים.

בעצמנו בנינו והקימונו אותם, בעצמנו עובדים ומנהלים אותם, לעתים

גם בעצמנו או בעזרת מוסדותנו מטוקים הוצרתן.

במפעלים אלה כל האחריות על עצמנו. אין כל אפשרות

להסיל אטמות על מנצלים ומחעטרים ובודאי לא יעלה על הדעת להאטים

מפעלי חרוטת של אחד הקבוצים או קבוץ הסוה"צ בנצול קרטליסטי

או מונופוליסטי ובהעטרות על-ידם.

כאן אנו נמצאים פנים אל פני המציאות האפורה. עצמנו

ובטרנו הם המפעלים הללו. נדובב את האחראים למפעלים אלה ונסמע

מה בפיהם. מה הם חנאי העבודה והיצור. איך אפשר להרחיב התעטיה,

איך ליצא, איך לכבוש טווקים.

מא חנאים ומה אקלים דרוש לפיתוח רחב של תעשיה שתקלוט

עוד רבבות רבות של עובדים.

בויכוח על שכר ועל תוספת יוקר נוהגים חברים פועלים

לטעון נגד בזבוז במפעלים ונגד חוסר יעילות בהנהלה וכו'.

בטענות אלו יוצאים ידי חובה ומוצאים הכשר להעלאות

תוספות של שכר, מיקרים אה היצור ומתעלמים מן העובדא שאנו

מהדקים מדי פעם יותר עניבת החנק על צואר המסק.

ייכנסו הפועלים לאחריות להנהלת המפעלים!

אין פועלי התעשיה בכלל ותעשיה הסתדרותית או קבוצית

בפרט יכולים ומותרים להיות אדישים ליכולת פתוחה, ייצורה וכבוש

טוקים לעצמה. אם באמת הם רואים בזבוז וחסר יעילות, יכניסו

טובי חברים להנהלה. עליהם לדאוג לענף התישבותם וקיומם כשם

שדואג עמל ומתאמץ המתישב בקיבוצות ובמוסביו.

חייבים פועלי החטמל לדעת, שמוצרים חודר לנבכי כל

המסק ועורקיו. מחיר החטמל מטפיע על מחיר הכל.

חברינו הטובים במפעל זה יודעים היטב ויותר

מאחרים, שהעבודה טעונה יעול רב, סאפסר לקמץ, סצריך להקסין
מספר העובדים והמהנדסים. איכה ישנו בנידון זה בחיבוק ידיים?
מה עזרתם לכך? אגיד יותר: מה האיניציאטיבה שלהם לכך?

ואם לסם כך נחוץ סיכנסו להנהלה - ברוכים הבאים
ובכוח ובהספעה רבה. הוא הדבר במפעלים אחרים, הרי זה המפעל
החלוצי הגדול לאור וכוח. למה יחסך עולמנו ותחלט דעתנו עלינו
לרגלי התיקרות החטמל ללא הכרה טבעי?

וחברי, ידידי, במקורות, אלה בני מטפחת המים
היקרים - יקרים תרתי מסמע, מה דאגתם ופעולתם למניעה העלאת
מחיר המים?

אלה המים - בהם חלוי גורל כבוש השממה וישוב

הספר.

יכולני להעביר לפניכם שורה של מפעלי תעסיה גדולים
ויסודיים שאנו אחראים להם בשלמות; מפעלים אשר אם יצליחו ואם
יעמדו על רגליהם הם יתנו הקוה ובסיס לפתוח, ליצור ולתעסוקה.
וכיום בתנאים הקיימים הם נאבקים קטוח על קיומם הרנטבילי על
כסוי הפרצים ועל השגת סובסידיות.

אי אחריותנו למצב? אי אחריות העובדים? למה נתעלם

מהקטר שבין הוצאות העבודה ויעולה, ובין קיומו של המפעל.

המסים לבדם לא ישאו בעול הסובסידיות

כסוי הפסדים וסובסידיות חובע הסלת מסים נוספים

לכסויים. והמסים מיקרים מצדם החיים וחוזר חלילה.

ואגלה סוד: אינני נבהל מסובסידיות הכרחיות

לכבוש שווקים, אולם, הטאלה היא מה גדל הסובסידיות, מה היקפן

ומה מקורן.

מערכת המסים לבדה בטום אופן לא תוכל לעמוד בחזית

זאת.

גם למסים יש נשמה והגיון. יש גבול אשר מעבר לו

בזמנים כחקונם, רק נסק וחרבן.

והרי אנו באמה רוצים בבאם של בעלי הון שישקיעו

במפעלי העטיה מתוך תקוה לרווחים הוגנים ומקובלים בעולם.

ואינני בא לאמר שמערכת המסים שלנו היא כליל
השלמות. אפשריים ונחוצים בודאי שנויים, תקונים, ושיפורים
מתקופה לחקופה. אולם, לא המסים לבדם יוכלו לשאת על עצמם
את ההוצאות לסובסידיות.

התעלמתי כביכול ממצבנו הבטחוני, מן ההכרח העליון
להוציא ולהסקיע סכומים אדירים נוספים לביצור בטחוננו.

כאילו התעלמתי גם מן החובות החדשים אשר מטילה
עלינו קליטת עולים חדשים.

לרגע החתי סימצא נדיב ידוע או נעלם, יחידי או
קולקטיבי שיטא בדאגה זו.

ראיתי חובתי הפעם לרכז את לבכם ומבטכם למצבה
הנוכחי של המדינה ואוכלוסייתה. המדינה ואוכלוסייתה הקיימת
יחד עם גידולה הטבעי כמובן, כשהם נתונים לעצמם - איך הם
יחיימו? מה דרכם לכלכלה בריאה וטטאח עצמה.

נביט בעינים פקוחות למציאות ואל נפן ליצר

ההתחמקות.

מעטה בה דענה אינו הולם אוחנו והוא לא

ינחן לנו.

הכרחית לנו מדיניות ייצור ויצוא בצד

מדיניות הסכר. עלינו להיות בחזית יוצרי המדיניות

הזאת.

חזון הפיתוח

ועכשיו, חברים, בבואי לקבוע קוים אחדים לעבודתנו
בימים הבאים, הרטונני לקרוא מדבריו של חבר אחד בוועידה הסביעית
של המפלגה.

"בעוד ארבע שנים - ואט יעלה הרצון או ההכרה מלפני
מזכיר המפלגה של מפלגת פועלי ארץ-ישראל, הרי בעוד
5-6 שנים - תתכנס הועידה הסמנית.

מה ומי נהיה אנחנו אז, בימי הועידה הבאה? בדמיוני
זו התמונה המצטיירת: כולנו, נקוה נהיה בוועידה ההיא:
אט באולט ואט מחוצה לו. אלינו יצטרפו עוד הרבה עשרות
ומאות צירים שנבחרו ע"י המוני חברי המפלגה מכל מרכזי
הארץ, פנותיה וירכותיה.

הארץ תמנה אוכלוסיה של שני מיליון נפש בערך עקב
ממדי קבוץ הגלויות.

גולה על גולה תחרוקן מיהודיה עד אטר כמעט כל הגלויות
המרודות והטחורות תכלינה. הכל יזרט ויעלה לארץ והיא
תבנה מחורבנן.

כחה ועצמתה של הסחרות הפועלים עלולה להגיע למחצית
המיליון חברים, אשר בידיהם יהיו גלגלי המסק המוקם,
מנופיו, מחרשותיו, צנורותיו ומשכי הזרע שלו.

עם עובד רב המקום את קהלי העבודה והחרות
הסוציאליסטיים שלו.

דברים רבים יתרחשו בנוף הארץ ושטחיה.

לארכה ולרחבה של הארץ יבנו בודאי כרבע מיליון
בתי ביטובים מצורות שונות.

ארבע עד חמש מאות כפרים נוספים מעבדי האדמה
ומוציאי לחם יקומו על פני הארץ לארץ רשת ענפה
ומסועפת של כבישים בהר ובמסק בצפון בדרום ובנגב.
לצדי הכבישים טדרות עצים מצלים ומוסיפים גוון
חרבותי לנוף הארץ.

באר-שבע ההפך לעיר בעלת אוכלוסיה רבה. בעקבותיה
ולצדה מגדל-גד, כורנוב ואילת ובודאי יקומו עוד
רכוזים עירוניים וסביב כל אחד עשרות ועשרות כפרים.
כאלף כפרים יהיו אז בארץ ובהם עשרות אלפי עובדים
ומשפחותיהם.

ילדים ונוער לאלפים ולרבבות ישוקפו בתוך הכפרים
הללו.

מקץ הסנים הללו לא יטא הירקון את מימיו ליס-התיכון,
הוא יטוב ממסלולו ויובל להסקות את הדחם ואת הנגב
הצפוני.

החולה תיובט ויוקמו טס יטובים; מעינות בית-טאן
ירוכזו ויוסדרו מי הביצות ייהפכו למי ברכה; עטרוה
ומאות מיליונים קובים מים יועלו מנבכי האדמה, לפי
מיטב הנסיון של המהנדסים, הקודחים, הפועלים
והמתיטבים בארץ-ישראל.

לא התיטבוה האלף עליה הורגנו בטנים טעברו כי אם
אלף כפריס יהיו אז בארץ ובהם בית יוצר אדיר וסדן
כביר לבריאת עם מחדש שיקום ממכיתותיו. מתוכו
יקום דור מוטרט בקרקעו, מוטזף מטמטו רווי גטמיו
טפוג רוחותיו וריחותיו ומוטטל מחמתה של הארץ.

ניב חדש אחיד וטפה עברית עטיסית על לסון כל באי
הגלות. לא עוד בבל של לשונות. טיר עברי חדש,
זמר ונגון עבריים יוטרו על כל הר ובכל גיא.

סדן לחדוט ולרענון חרבות עם..... על מוטרו
כטרונו וגאונו.

הוך הסנים הללו כודאי נצעד צעדים מאוטטים לקראת
נצול אוצרות יס המלח. נעבור כבורה דרך רצינית
לקראת נצול הכח אשר בטוטנציה של טבע הארץ; נתקרב
לנצול הכח הרדוט אשר בהפרטי הגבה ביץ הים התיכון
ויס המלח אשר למעלה מ-400 מטר יגיע".

אלה היו דברי לוי טקולניק...

הוא אשר הזינו ושהבטחנו לציר ירוק על גבי שחור.

ואם גם לא הכל הושלם במלואו הרי נודה: בצענו
המשימה בכבוד ובאחריות.

ואשר לבאות, קשה להנבא. מי יודע אולי באמת
תקוים ועידת מפלגה אחת לשנתיים.

קטע זמן די מכובד אמנם בחיי חברה ומפלגה, אך
לא מספיק לבצוע רבתי בטדה הפתוח הכלכלי. אחת נוכל לאמר,
כל המאמצים להמסך אותה הדרך בקויה היסודיים.

קרי הפיתוח בעתיד

בשנים הבאות עלינו להטלים את ציודם וביסוסם של
מאות המושבים והקבוצים שעלו על הקרקע מאז המדינה.

מסקים רבים שהוקמו לפני המדינה ופיתחו המסק
והרחיבו הייצור על חשבון הלואות-מסחריות - יהיה עלינו
לעזור להם להחלץ ממועקה החובות ורביית נושכת.

מי-הירקון יובלו במלואם דרך צנור סני אל הדרום.
בד בבד נסקוד על חיטוף וגלוי מיט חת-קרקעיים בארץ לכל
מרחביה ואיזוריה.

נסקוד על המטך ביצוע מפעל הירדן בהתאם לתכנית
המיט הארצית.

ניטב אלפי מספחות נוספות, חלקם בישובים חדשים
בנגב ובספר וחלקם בישובים הקיימים.

נפנה עצמנו להכשרת ההר על שטחיו הנרחבים ליטוב
אלפי מספחות חקלאיות בקרב הימים.

מרכז הכובד בפעולתנו בשנים הקרובות, נוסף למרכז
ההתישבותי החקלאי, יוצר בסדה התעשייה החרשת והמלאכה.

בעוד החקלאות מוגבלת ע"י השטח וע"י המיט הרי התעשייה
הקלה הבינונית והבטיסית בין שהם יעבדו חמר גלה מובא מהחוץ ובין
סיעבדו חמר ארצי שלנו חלויים רק במרצנו בידיעותנו וביכולתנו
לעמוד בהתחרות בטוקי עולם.

הארץ לא חוננה באוצרות טבעיים רבים ומעולים.

אולם היא הנוחנת. מה שנפגם בטבע הדומם עלינו
לתקן ע"י אמוץ מעולה של כוחות האדם שלנו וכשרונותיו. פתוח
תעטיה ענפה הקולטת ומעניקה מאוח אלפי פועלים ומהנדסים מתכננים
ומנהלים, גזירת גורלנו היא.

ואם ניצור ונקדו לעצמנו מדיניות יצור ויצוא
ונסקוד על הקמת אקלים והנאים מהאימים נעלה על דרך רבה.

נמטיך ונחמיד במלא מידת יכולתנו בבנין אלפיט
ורבבות בחיט ודירות לטכונם של שארית בני המעברה ולרבבות
עולים חדשים.

נסקוד על הרחבת הדיוור ביטוביט החקלאים, ובאיזורי
הפתוח.

נדאג לבטול שכונות העוני והחלפתם בדיוור חרבותי
להמוני העובדים והעולים אשר בפרברייט מהוך תסומה לב מיוחדת
לשטח הגדול ביפו ודומהו.

נעודד הנועה חסכון עממית בבנין ובמסק בכל צורה.

נפעל להעברת אוכלוסיה מן הערים הגדולות לאיזורי

הפתוח ועריהן החדשות צמוד למפעלי עבודה וחרשת שיוקמו מחדש

או יועברו ממקום למקום.

הצי המסחרי שלנו גדל בשנים האחרונות והפך מכסיר

כלכלי ומדיני חשוב. הוא גדל פי שנים ושלשה.

נסקוד על הגדלתו המתמדת ונאפשר לו לנטות זרועו

על ימיט רבים ועל מרחבי מחיה נוספים.

משק הנושא את עצמו

מלאכה פיתוח רחבה לפנינו בחקלאות ובתעשייה, בתירות

בספנות ובמחצבים. הנסיון שצברנו בשנים האחרונות יעמוד לנו

לדאוג לכך שהסקעותנו יהיו שקולות יותר, מחושבות יותר

מחוכנות יותר.

מאתנו נדרש ואנו נתבעים לבנות מסק הנושא את עצמו,
מסק רנטבילי, מסק המסוגל למכור את סחורתו בשווקי חוץ, מסק
המסוגל להרויח את מטבע החוץ הנחוץ לשם רכיסת חמרי הגלם שאינם
מיוצרים בארץ.

צבור הפועלים שנשא בעול הבנין והפתוח של הארץ ושל
המדינה מאז ימי העליה השניה - יקום בו הכוח לעשות את המהפכה
הגדולה בעבודה ובחפוקה בהנהלה בשכר ותאפשר וחבטיח הרחבת מעגלי
התעסוקה היוצרת, תשחרר אותנו מסיוטי אבסלה ותצעידנו לקראת
אפשרות קליטה לרבבות מאות אלפי עולים ולקראת קוממיוה כלכלית
ומדינית.